

יקירות העיר ויקיריה,

גם השנה, כמו בכל שנה, אני נרגש לברך את ארבעה עשר החתנים והכלות של יקירי העיר. אנשי תרבות ונשי מחקר, יזמיות ומשרתי ציבור. פעילים חברתיים ופעילות ציבוריות, אנשי ספורט ותקשורת, אמנים, משפטניות ונשי חינוך.

אתם, יקירות ויקירים, מצטרפים לשורה ארוכה בת יותר מארבעים שנה של זוכים וזוכות תל אביבים, בני העיר הזאת, אבל את התואר אתם, בדיוק כמו מי שקדמו לכם, מקבלים על מפעלי החיים שיצרתם מתוך תל-אביב-יפו, לא תמיד בעבודה.

כשיקיר העיר, אריה אל-חנני, עיצב את סמל הפלמ"ח, הוא לא עשה את זה בשביל התל-אביבים. וכשיקיר העיר, יצחק גרציאני, ניצח עשרות שנים על טקס הדלקת המשואות בהר הרצל, הוא לא עשה את זה בשביל התל-אביבים. כשיקיר העיר, דני קרוון, עיצב את הקיר שלפניו עומד פודיום הנואמים בכנסת, הוא לא עשה את זה בשביל התל-אביבים. בדיוק כמו כששולה ליגום הקימה את המשרד לפניות הציבור בצה"ל ויעל דיין נלחמה על שוויון ואיבי נתן רדף שלום ושכתי טבת כתב את הביוגרפיה של בן גוריון - הם לא עשו את זה בשביל התל-אביבים.

מאז הקמתה, תל-אביב היא הדמיון החדש של העם היהודי. האלטנוילנד, שעליה חלמה הציונות. הביטוי המזוקק של הדגל שלנו, כחול-לבן. הגילום העמוק והרחב ביותר של ערכי היסוד היהודיים והדמוקרטיים של ישראל. לא פלא, שכאן נולד וחושל המאבק הנחוש ביותר נגד ההפיכה המשטרית, נגד החתירה תחת היסודות המופלאים ביותר של מגילת העצמאות, נגד הפגיעה ברקמות העדינות של הקיום המשותף שלנו, ומכאן התפשט המאבק אל המדינה כולה. הערכים הללו הם המציבים את תל-אביב-יפו בתור עיר-עולם, מודל לחיקוי, של חברה פתוחה, חופשית, דמוקרטית, מגוונת ומאמינה באדם. היא תמיד תהיה כזאת.

וכאלה הם גם אתם, יקיריה ויקירותיה, אתם 14 מגדלורים מכל גווניה האפשריים של החברה הישראלית. מגדלורים ישראלים, בלי ספק, אבל אחת, אכן גאוה תל-אביבית אתם בעבורנו.

שלכם,
רון חולדאי
ראש עיריית תל-אביב-יפו

ועדת יקירי תל־אביב-יפו

ראש עיריית תל־אביב-יפו

יושב-ראש ועדת יקירי תל־אביב-יפו

חבר הוועדה

חברת הוועדה

חבר הוועדה

חבר הוועדה

חבר הוועדה

חברת הוועדה

חברת הוועדה

חברת הוועדה

חברת הוועדה

רון חולדאי

נתן וולוך

גל שרעבי דמאיו

מוריה שלומות

אברהם פורז

אייל אקרמן

משה חיים

שמחה רנד

אביטל טבציניק

חולוד עיוטי

רונית נוביק

יקירי תל-אביב-יפו | תשפ"ג - 2023

צדוק חממי

ד"ר אפרים לפיד

אבי סופר

השופטת (בדימוס) סביונה רוטלוי

ד"ר שולה רקנאטי

חברות המועצה לשעבר

פרופי אורית איכילוב

עו"ד דפנה בוסתן

יונה אליאן-קשת

פרופי עפרה בנג'ו

עדינה בר שלום

דב גבע

פרופי אבי דגני

שלמה וישינסקי

לבנה זמיר

פרופ' עפרה בנג'ו

עיקר מחקרה הוא בנושא המיעוט הכורדי, בהיסטוריה ובפוליטיקה של עיראק ובטורקיה המודרנית. כמה ממחקריה תורגמו לטורקית, לערבית ולכורדית ומאמריה תורגמו גם לפרסית, לספרדית ולסינית. ידיעת הערבית, הטורקית והכורדית על בורין סייעו לה רבות הן במחקר הן בהוראה.

פרופ' בנג'ו היא גם מתרגמת מחוננת מערבית, מטורקית ומכורדית. מטרתה המרכזית היא להנגיש לקהל הרחב את נכסי צאן הברזל של החברות הסובבות אותנו. תרגומיה, אשר מעניקים לשירה לבוש עברי, פיוטי ומרהיב, פורסמו ב-"הארץ", ב"עיתון 77" ובכתבי עת שונים ויצאו לאור בשישה ספרי שירה.

פרופ' עפרה בנג'ו העמידה דורות של תלמידים, שמקצתם הפכו לחוקרים בעלי שם. תרומתה להבנת המזרח התיכון לא תסולא מפז ובכך היא קידמה את השלום והאחוה בין העמים. פרסומיה והופעותיה בעולם מיצבו את אוניברסיטת תל-אביב, ואת העיר עצמה, בתור מרכזים בין-לאומיים של דעת, השכלה וסובלנות.

עפרה בנג'ו, מן הכישרונות הבולטים של האקדמיה התל-אביבית-יפואית, נולדה בשנת 1943 בעיר חלב שבסוריה ועלתה ארצה עם משפחתה בשנת 1954. המשפחה התגוררה במעבֶּרֶת "מחנה ישראל". ב-1955 עברה לתל-אביב-יפו, העיר שנהפכה בעבודה לבית ולמקור השראה.

בגיל 11 החלה ללמוד בבית הספר היסודי גאולה ולמרות פערי השפה והתרבות הגדולים סיימה את לימודיה בהצטיינות. משפחתה, שהייתה ברוכת ילדים, התמודדה עם קשיים כלכליים וכדי לממן את לימודיה עבדה בעבודות מזדמנות. עפרה סיימה בהצטיינות את תיכון א' וזכתה במלגה, שאפשרה לה להירשם לאוניברסיטה.

היא למדה בחוג להיסטוריה של המזרח התיכון, ועבודת הדוקטורט שלה עסקה בשיח הפוליטי של שלטון מפלגת הבעת' בעיראק. עבודה שהוצאה לאור בספר "עיראק של צדאם".

פרופ' בנג'ו היא חוקרת בעלת שם עולמי והייתה שותפה בהנחת התשתית למחקר המזרח התיכון בן זמננו. היא שימשה ראש התכנית ללימודים כורדים, בתור חוקרת בכירה במרכז משה דיין ללימודי המזרח התיכון ואפריקה ומרצה בחוג להיסטוריה של המזרח התיכון ואפריקה באוניברסיטת תל-אביב.

יונה אליאן-קשת

יונה אליאן גם כבשה את לב הילדים בתכנית "שלוש ארבע חמש וחצי" והשתתפה בתכניות טלוויזיה ובסדרות מגוונות כגון "מרחב ירקון" ו-"סברי מרנן".

לכבוד 45 שנות נישואיהם, העלתה עם בעלה, ששי קשת יחד את המופע "עדיין נשואים?" בניהול המוזיקה של בנם, אריאל, ואת המופע "נוסטלגיה זה לא מה שהיה" הם כבר מציגים 18 שנים.

יונה אליאן-קשת זכתה בפרסי הוקרה רבים ובהם: כינור דוד, איש השנה בתאטרון ותפוח הזהב.

בשנת 2016 זכתה בפרס התאטרון הישראלי על מפעל חיים ובשנת 2021 בפרס מפעל חיים מטעם ארגון אמני ישראל.

יונה אליאן-קשת היא האישה הראשונה, שנבחרה לעמוד בראש אמ"י - ארגון אמני ישראל, והיא פועלת רבות למען הקהילה: כיהנה בוועד המנהל של על"ם 10 שנים, הייתה יו"ר אגודת הידידים של שדולת הנשים בכנסת, התנדבה באגודה למלחמה בסרטן ועוד.

יונה אליאן-קשת היא חלק בלתי נפרד מן הנוף התל-אביבי-יפואי, ועם בעלה, ששי קשת, תרמה, ועדיין תורמת, תרומה מכרעת לעיצוב עולם התרבות והאמנות של העיר שלנו ושל ישראל כולה.

יונה אליאן-קשת היא אחת השחקניות האהובות בישראל, דוגמה לחיקוי בעבור דורות של אמני בימה ותל-אביבית - יפואית, מבטן ומלידה.

היא נולדה בשנת 1950 וגדלה ביפו. בילדותה נהגה להתגנב לקולנוע אלהמברה שבשדרות ירושלים וחלמה, שיום אחד גם היא תופיע בו.

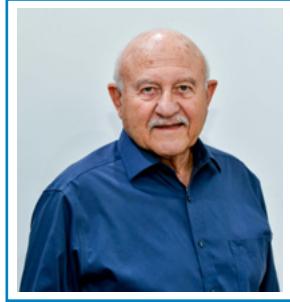
בתום שירותה בצבא למדה תאטרון ופסיכולוגיה באוניברסיטת תל-אביב.

בשנת 1971 מילאה תפקיד בהצגה הראשונה שלה, "ביוגרפיה" בתאטרון הקאמרי, אולם לתודעת הקהל פרצה בסרט הפולחן "נורית" של הבמאי גיורגי עובדיה.

באתר הצילומים של "נורית" פגשה את ששי קשת, מי שלימים נהפך לבן זוגה.

במהלך קריירה, המתפרסת על יותר מחמישה עשורים, כיכבה על בימות הקאמרי, הבימה, תאטרון חיפה, תאטרון באר שבע, תאטרון בית ליסין ותאטרון היידישפיל.

כמעט כל ישראלי גדל על הסרטים, שבהם כיכבה: "סלמוניקו", "כסאח", "בוא נפוצץ מיליון", "כיכר החלומות" ויצירות קולנוע רבות, אשר הפכו לנכסי צאן ברזל של הקולנוע הישראלי.

דב גבע

דב גבע עשה רבות לבניית מרכזי קהילה ולהרחבת שבטי הצופים, כולל צופי תל-אביב. טיפח את מרכזי הספורט, יזם פעילויות לקידום בני נוער בסיכון ולשילובם בקהילה ובצה"ל ותומך בעיר הנוער - מותג פעילות ייחודי לתל-אביב-יפו, שהפך למוקד עלייה לרגל לבני הנוער במדינה והצריך שיתוף פעולה ותקשורת בין גופים רבים.

בתחום הקהילתי דאג לשירותים רחבים ומגוונים: פעל לבניית מועדוני גיל הזהב, אשר סיפקו את צורכי האוכלוסייה המבוגרת ולהקמת המרכז הקהילתי הערבי-יהודי הראשון ביפו וקידם את מפעל קייטנות הקיץ.

דב פעל להקמת מועצות ציבוריות במרכזי הקהילה במטרה להפוך את התושבים לשותפים מלאים בפעילות המרכזים.

דובליה גם התווה את פעילות החינוך לאמנויות, שבמסגרתה הוקמו קונסרבטוריונים ומוסדות תרבות כגון המרכז למחול מודרני ותאטרון ביכורי העתים.

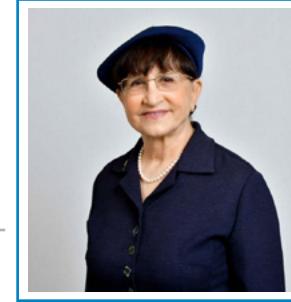
דב גבע פעל שנים ארוכות למען איכות חיי התושבים של העיר שהוא אוהב כל כך וחזונו הושגת על ערכיו, שהם גם ערכיה של עירנו: שאיפה לחדשנות, שמירה על כבוד האדם ואהבה למדינה ולתושביה.

בתחום הקהילתי יזם ודאג לשירותים רחבים ומגוונים, הקים בשיתוף משרד החינוך ועמד בראש "בתי הספר הקהילתיים" בכל רחבי העיר, ומעטים האנשים, אשר הטביעו את חותמם על חיי הקהילה והתרבות שלנו כמו דב (דבליה) גבע. דב גבע נולד בגרמניה בשנת 1947 ואחרי שנתיים עלה עם משפחתו ארצה. המשפחה השתקעה בתל-אביב ודבליה התחנך בבית ספר "כרמל" ובתיכון "עירוני א". דב הוא מוסמך אוניברסיטת תל-אביב למינהל ומדיניות ציבורית, בהצטיינות.

בהיותו תלמיד כיתה ד' הצטרף לצופי "קהילה" ומאז ועד היום הוא רואה בתנועה בית. הוא ייסד את עמותת "צופים תמיד", שגייסה את בוגרי התנועה לפעול למען הקהילה וקידם את "צמי"ד" - מיזם, המשלב ילדים ונוער עם צרכים מיוחדים בתוך פעילות הצופים.

הוא שירת בצה"ל בגרעין נח"ל, ולאחר מלחמת יום הכיפורים עבר קורס קצינים ושימש קצין מילואים בגדוד מובילי טנקים. בהמשך עבר קורס מ"פים מג"דים והמשיך לשרת בצבא בהתנדבות עד גיל 54.

בשנת 1968 החל לעבוד בעיריית תל-אביב-יפו ונבחר לתפקיד המנהל הראשון של אגף קהילה, נוער וספורט, שרק התגבש בעירייה.

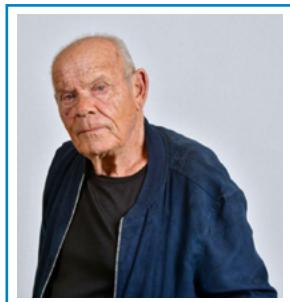
עדינה בר-שלום

תל-אביב-יפו היא עיר המאמצת לחיקה את כולם, ולעדינה בר שלום, מניות רבות בכך.

עדינה בר שלום נולדה בשנת 1945 בירושלים, בתם הבכורה של הרב עובדיה יוסף ורעייתו מרגלית. בילדותה התגוררה שלוש שנים עם משפחתה בקהיר, ושם שימש אביה סגן הרב הראשי של מצרים.

בגיל 14 נרשמה לבית ספר מקצועי והתמחתה בלימודי תפירה. עדינה נישאה, וכעבור זמן קצר נולדו להם שלושה ילדים. היא פרנסה את המשפחה בניהול סלון לשמלות כלה ולאחר שבעלה מונה לתפקיד רב מלמד בישיבה בתל-אביב, עברה המשפחה להתגורר בשכונת נווה אביבים. השכונה הייתה חילונית ברובה, אך עדינה, בדרכה הייחודית, מצאה שפה משותפת עם כל התושבים. עדינה נרשמה ללימודים במכללת שנקר והתמחתה בעיצוב אופנה ובתפירה והחלה לעבוד עם המעצבים המפורסמים בישראל.

היכרותה העמוקה עם העולם החרדי נטע בה את התובנה, כי יש חרדים רבים הצמאים ללימודים אקדמיים, אשר המסגרות הקיימות מונעות מהם את האפשרות לבוא בשעריהן. היא החליטה לעשות מעשה וייסדה את המכללה החרדית הראשונה בשנת 2001.

שלמה וישינסקי

בלתי נשכחות כגון: "חור בלבנה", "דליה והמלחים", "שני קוני למל", "קזבלן", "מבצע יונתן" ו-"השועל בלול התרנגולות". בטלוויזיה השתתף בתכניות "קרסלה", "החיים זה לא הכול", "15 דקות" ועוד.

במאי 2004 שכל את בנו, ליאור, בפעילות מבצעית ברפיח, כאשר נגמ"ש עמוס חומרי נפץ שבו נסע, התפוצץ בציר פילדלפי. מאז הטרגדיה הנוראית לוקח שלמה חלק פעיל בהתנדבות למען החיילים. היה ממקימי הספריות הניידות לחיילים בבסיסי צה"ל וגם היה ממקימי "קרן ליאור" ע"ש בנו, שנועדה לקרב בין חיילי צה"ל לבין תרבות ואמנות.

לשלמה וישינסקי גם בת, דנה, הצעירה מליאור ב-4 שנים ועוסקת בפסיכולוגיה קלינית ובאמנות.

שלמה זכה בפְּרָסִי הוקרה שונים: בפרס התאטרון ע"ש אברהם בן-יוסף, בפרס מפעל חיים מטעם אמ"י, בפרס מפעל הפיס לאמנויות ע"ש לנדאו ובגביע לקידום הכדורגל, שהוענק לו ממועדון הפועל ת"א.

שלמה וישינסקי חי, נולד ופועל בתל-אביב-יפו כל חייו. הוא העשיר את חייו ברגעים בלתי נשכחים של רגש וצחוק ותרם תרומה של ממש לקידום אמנות הבימה התל-אביבית-יפואית.

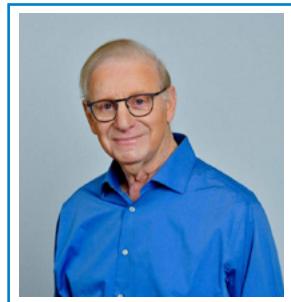
שלמה וישינסקי, שחקן ותיק בתאטרון הישראלי, נולד בשנת 1943 בתל-אביב והפך עם השנים סמל לאהבת החיים התל-אביבית-יפואית.

את קריירת המשחק שלו החל בגיל 13, בשעה שהצטרף לתאטרון הילדים "יתרון תליון", שהקים מנחם גולן וניהל אותו. שלמה התגייס לצה"ל בתור לוחם בחיל רגלים ובהמשך הזמין אותו שאל ביבר ללהקת פיקוד המרכז. בתכנית האגדית של הלהקה, "למה כובע" והוא שימש מפקד הלהקה. עם שחרורו מצה"ל החל לשחק בתאטרון.

בשנת 1966 נסע לארצות הברית כדי ללמוד ב-UCLA, משחק, פיתוח קול ותרבות ימי הביניים. במלחמת ששת הימים חזר לארץ והופיע עם שמוליק קראוס ואריק אינשטיין לפני חיילים בסיני.

שלמה וישינסקי מופיע על בימות ישראל כמעט שישים שנים. הוא מילא תפקידים בהצגות רבות בקאמרי, בתאטרון בית ליסין ובתאטרון החאן ובהן "החילוני האחרון", "אמא קוראז", "עוץ לי גוץ לי" ו-"הסוחר מונציה".

בשנים האחרונות פִּיכָב בהפקה מחודשת של "סיפור הפרברים", "אגדת דשא", "הגלולה" ו-"אני סבתא שלך". בתקופת הופעותיו בתאטרון טיפח שלמה גם קריירה מרשימה בקולנוע והוא כבש את הקולנוע בקלסיקות

פרופ' אבי דגני

בכל העולם. הוא גם תרם לפיתוח מערכות המידע הגיאוגרפיות של השלטון המקומי, באמצעות החברה לאוטומציה וחברת קומפלוט. פרופ' דגני היה יועץ ומלווה של מפי"י. כשהיה מנהל מערכת המחשב של אוניברסיטת תל-אביב חיזרה אחריו לשיתוף פעולה חברה קטנה חדשה אמריקנית, ושמה APPLE.

ב-35 השנים האחרונות עומד פרופ' דגני בראש קבוצת "גיאוקרטוגרפיה", הממוקמת בתל-אביב-יפו, שהקים עם רעייתו ד"ר רינה דגני, מומחית לכלכלה עירונית. פרופ' דגני תכנן והקים מיזמים כלכליים וחברתיים רבים, שעיצבו את העיר שלנו: מיזם שיקום השכונות הראשון בישראל בשכונת התקווה, מתחם שרונה, מתחם יריד המזרח בנמל תל-אביב, נמל יפו, קניון דיזנגוף סנטר, קניון רמת אביב, קניון TLV, חניוני אחוזות החוף, מתחמי משרדים, מיזמים של התחדשות עירונית, מעונות סטודנטים ובתוך כך גם המציא בתקופה של ראש העירייה שלמה להט את הסיסמה של העיר, הנישאת בפי כול "תל-אביב, עיר ללא הפסקה" ועוד.

פרופ' אבי דגני תרם תרומה של ממש לשיפור החיים בתל-אביב-יפו, במדינת ישראל והוא משמש דוגמה ומופת לחדשנות המופלאה המאפיינת את עירנו.

לדמיין את פניה של תל-אביב-יפו בלי פרופ' אבי דגני, מדען פורץ דרך, גאוגרף, "אסטרטג של מידע", שהקים את התחום המדעי ואת חברת "גיאוקרטוגרפיה". נולד בתל-אביב. כשהיה בן שש עברה משפחתו למושב בית שערים. קיבל תעודת בגרות בתיכון שבקריית עמל. התגייס לחטיבת גולני ובתור קצין מצטיין מילא תפקידים מיוחדים.

עם שחרורו מהצבא התחיל ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים לשלושה תארים במדעי הטבע: גאולוגיה, גאוגרפיה וקלימטולוגיה. בתום לימודיו החל לעבוד בתל-אביב בתור מורה לגאוגרפיה בתיכון עירוני ט' והיה שותף ומנהל החטיבה העליונה של "טכניכון" גימנסיה ללימודי ערב.

בשנת 1966 נסע לארה"ב, ל"אוניברסיטת מינסוטה" במינאפוליס. במהלך לימודיו המציא המצאה עולמית את ה-GIS, Geographic Information System, מיפוי אנליטי ממוחשב לניתוח מתמטי סטטיסטי של תופעות ולהצגתן גם באמצעות מיפוי. ההמצאה הוכרה בעולם כולו. ופרופ' דגני סווג במחלקה לאיתור עולמי של מדענים חשובים באוניברסיטת קמברידג', לאחד מ-2000 אנשי המדע החשובים של המאה ה-21.

לאחר ששב ארצה, בשנת 1971, הצטרף לחוג לגאוגרפיה של אוניברסיטת תל-אביב ותרם להעלאת קרנו

צדוק חממי

הדל. הוא שימש שחקן במועדון, מאמן, איש לוגיסטיקה, יו"ר ומנהל, ובעיקר, אוזן קשבת לחניכיו. צדוק פיתח קשר אישי עם כל אחד ואחד משחקניו, פתח לפנייהם את דלת ביתו, וכשהיה צורך אף בישראל והכין להם ארוחות. המועדון נהפך למקום מפגש בעבור צעירי שכונת דרום תל-אביב-יפו ובמשך השנים שיחקו בו מאות רבות של שחקנים.

צדוק ניהל את הקבוצה ושיחק בה עשרות שנים וגם לאחר שפרש המשיך, וממשיך, לעשות רבות למען הקהילה. הוא תורם בסתר, מחלק מצרכי מזון ומתנדב בכל רחבי העיר.

האגדה מספרת, שבמשחקי הקבוצה, צדוק נהג להרים את הקרנות ואז רץ לנגוח. טוב, אולי האגדה הזאת קצת מוגזמת, אבל היא בהחלט משקפת את אופיו המיוחד של צדוק חממי: תל-אביבי-יפואי, איש של נתינה אין-סופית, דוגמה ומופת לאהבת המדינה והזולת.

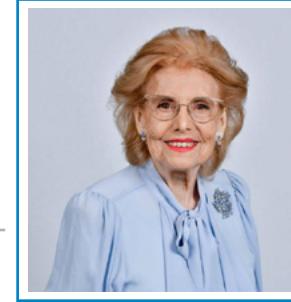
צדוק חממי, מלך הכדורגל האגדי של שכונת התקווה, נולד בשנת 1930 בשכונת כרם התימנים בתל-אביב. כשהיה בן 13 עבר עם משפחתו לשכונת התקווה ומאז הוא תושב מכובד בשכונה.

הוא גויס על ידי יצחק שמיר ללחי" ובתור חבר הארגון לחם במצעים רבים בתקופת המאבק בבריטים. כשהיה בן 16 נלכד במהלך פעולה מחתרתית ונשלח למעצר ברפיח.

שירת בתור רס"ר משמעת בצה"ל שנים ארוכות, השתתף במלחמות סיני, ששת הימים, ההתשה ויום הכיפורים וזכה בעיטורים ובאותות רבים.

לאחר שפרש מצה"ל עסק בפעולות חברתיות וקהילתיות בשכונת מגוריו האהובה.

בשל הרצון לשמור על הנוער הרחק מעולם הסמים והפשע, הקים בשנת 1954 את מה שהפך לפרויקט חייו: מועדון כדורגל "בית"ר עזרא". צדוק ייחד ימים ויליות להצלחת המועדון, במימון עצמאי ומתקציבו

לבנה זמיר

לבנה גם הקימה את "המרכז למורשת יהדות מצרים". היא נבחרה ליו"ר "מרכז הארגונים", המאגד את הארגון של יוצאי ארצות ערב, ובשנת 2013 הוזמנה להרצות בבית האומות המאוחדות בניו-יורק.

בתור בת לקהילת יהודי מצרים עסקה רבות בחקר הקהילה ובתרבותה המפוארת. בין ספריה המפורסמים: "תור הזהב של יהודי מצרים בעת החדשה", "היסטוריה ותרבות של יהודי מצרים בעת החדשה", "תרומתם והישגיהם של יהודי מצרים בישראל - 1948-1998", ו"מטעמי מצרים", הסוקר את המאכלים המסורתיים של העדה.

לבנה היא כלת פרס ראש הממשלה לעידוד והעצמת חקר קהילות ישראל בארצות ערב ובאיראן לשנת 2016, זוכת פרס משרד החינוך 2017 וזוכת פרס מרכז הארגונים 2019.

לבנה זמיר היא אישה מרשימה ויוצאת דופן. היא תל-אביבית-יפואית במלוא מובן המילה, שואבת השראה מתושביה וגם עתה פועלת במרץ לקידום הערכים החשובים כל כך לכל אחד ואחד מאתנו.

לבנה זמיר, הפועלת לקידום מעמד האישה ושיפור פני החברה שלנו, נולדה בקהיר בשנת 1938 - להוריה ויקטור ואסתר וידאל. בשנת 1950 הואשמו אביה ואחיו בתמיכה בציונות וגורשו ממצרים, והמשפחה, שהותירה רכוש רב מאחור עלתה ארצה. לאחר שלוש שנים במעברה בטבריה השתקעה בשכונת פלורנטין בתל-אביב.

לבנה למדה בתיכון אוליפנט בתל-אביב-יפו ומנהל עסקים במכללה האקדמית למינהל בעיר.

לבנה זמיר עוסקת כל חייה בפעילות ציבורית בהתנדבות: בשנת 1975 הייתה בין מייסדי "אל-סם", והקימה את המרכז הראשון לייעוץ פסיכולוגי לנערים ולנערות בשיתוף עיריית תל-אביב-יפו.

בשנת 1981 הקימה בעיר את האגודה לידידות ישראל-מצרים, לקידום השלום בין שני העמים.

בהמשך הקימה את "איגוד נשים מנהלות" ואת "נטע", עמותה לקידום נשים בניהול, טכנולוגיה ועסקים אשר בראשה עמדה 17 שנים ברציפות.

בנטע הנהיגה משלחת של נְשֵׁי עסקים לכינוס של האו"ם בסין שעסק במעמד האישה.

אבי סופר

משנת 2018 אבי הוא "אם הבית" בבית דרור. במסגרת תפקידו אבי דואג לכל צורכייהם וכוונותם של הנערים והנערות ומעניק להם אוזן קשבת ותמיכה אין-סופית. במרוצת השנים נפתחו מקומות הלנה רבים לקהילה הלהט"בית בשיתוף משרד הרווחה, עמותת אותות ועיריות שונות. אבי נרתם לסייע לכל אחת ואחת מן המסגרות הללו ואסף תרומות להצטיידות והציע עזרה בליווי ובהכוונה. אבי סופר הוא אדם חיוני ונמרץ הפועל ללא לאות כדי לסייע ולתמוך בכל מי שזקוק לכך. בתפקידיו הרבים עמד בראש ארגון "אדם לאדם - הזדמנות לתת" ובפורום הגאה של מפלגת קדימה, "קדימה בגאווה". אבי היה מייסד-שותף של ארגון "מעברים לקשת הטראנסית". בימים אלה, שבהם הקהילה הגאה ניצבת מול איומים חדשים, העיר תל-אביב-יפו גאה באבי סופר. אבי ולוחמי זכויות אדם שכמוהו מצילים חיים ומצביעים חומה בצורה לפני כל מי שמבקש לפגוע בזכויות האדם.

תל-אביב-יפו משמשת אחת מן הקהילות הייחודיות בעולם לקהילת הלהט"בים, הרבה בזכות בני אדם כמו אבי סופר. אבי סופר, פעיל מרכזי למען זכויות הקהילה הלהט"בית, נולד בשנת 1949 בתל-אביב ומתגורר בה כל חייו. למד בבית הספר אליאנס - כל ישראל חברים, בנווה צדק, בבית הספר יהודה המכבי ובגימנסיה הרצליה.

מגיל צעיר ידע אבי, שהוא שונה משאר הילדים, אולם בישראל השמרנית של אז, המילה "הומו" הייתה אסורה ובלתי קיימת.

השוני לא לבש צורה ברורה. הוא התחנך, הקים משפחה ואף התייסר בטיפול פסיכולוגי ארוך שהתברר, בדיעבד, כטיפול המרה גם אם לא נקרא כך אז.

אבי חש, שהוא חייב לעצמו ולילדיו חיים של אמת ובהפגנת אומץ לב רגיל, החליט לשנות את חייו ולצאת מהארון.

אבי סופר עבד בתור אמן וצורף ובתוך כך הפך לפעיל מרכזי באגודת הלהט"ב ואף שימש יו"ר האגודה. ב-2002 הוקם הוסטל "בית דרור", המעניק קורת גג לבני נוער להט"בים מכל רחבי ישראל. אבי מתנדב בו לאורך השנים מאז.

ד"ר אפרים לפיד

מרכז ייחודי ללימודי שפה ותרבות עברית וערבית. בעבור פעילותו זו זכה בשנת 1998 בפרס אונסק"ו לסובלנות. בשנים 2000-2007 שימש ד"ר אפרים לפיד דובר הסוכנות היהודית ומנהל קשרי הציבור של הסוכנות בארץ.

ד"ר אפרים לפיד הוא כיום יו"ר ארגון מורשת ההגנה והיה בעבר יו"ר עמותת בוגרי המכללה לביטחון לאומי וחבר הנהלה בארגונים רבים, ובהם: "צוות", ארגון גמלאי צה"ל, עמותת משה שרת, יד לוי אשכול ושל"ם - שירות לאומי למבוגרים.

הוא חיבר ספר יסוד על המודיעין הישראלי - "לוחמי הסתר - מבט מבפנים".

זכה באות "יקיר האיגוד הישראלי ליחסי ציבור ודוברות", ובאות יקיר עמותת 8200.

ד"ר אפרים לפיד מלמד שנים במוסדות אקדמיים שונים. הוא איש אשכולות אקדמי, המנחיל לדורות הבאים את אהבתו למורשת העם והמדינה ולשפה העברית.

סיפורה של תל-אביב-יפו הוא גם סיפורם של אנשי אשכולות, אשר תרמו תרומה של ממש לבניית הארץ והחברה. אֶחָד הבולטים שבהם הוא ד"ר אפרים לפיד. ד"ר אפרים לפיד, איש תקשורת, מומחה לדיפלומטיה ציבורית וחוקר היסטוריה ציונית-יהודית, נולד בשנת 1942 בתל-אביב ומתגורר בעיר כל חייו. למד בבית הספר הממלכתי ע"ש הנרייטה סולד והוא בוגר תיכון עירוני ד', במגמת מזרחנות. היה יו"ר מועצת התלמידים של התיכון העירוני וראש עיר הנוער הראשון של תל-אביב-יפו. שירת בצה"ל כשלושים שנה עד דרגת תא"ל וכיהן, בין השאר, בתפקידי קצין מודיעין בכיר, דובר צה"ל ומפקד גלי צה"ל והוא משרת במילואים עד היום. למד ערבית ומזרח תיכון והוא בעל תואר שלישי במדע המדינה.

עם שחרורו מצה"ל כיהן במגוון תפקידים במגזר הציבורי והפרטי ובהם מנכ"ל קבוצת "יפעת", יועץ תקשורת לשר החינוך, התרבות והספורט ומנכ"ל אולפן עקיבא בִּנְתַנְיָה,

ד"ר שולה רקנאטי

מאז 2003 וחברה בחבר הנאמנים של המכללה האקדמית תל-אביב-יפו.

עמותת 'חינוך לפסגות' חותרת לצמצום פערים, לקידום מנהיגות חברתית ולטיפוח מצוינות, ע"י יצירת שוויון הזדמנויות ומוביליות חברתית לילדים, נוער וצעירים מוכשרים, בעלי פוטנציאל למצוינות, החיים בפריפריה החברתית-גאוגרפית של ישראל. העמותה מייצרת רצף חינוכי-חברתי למשתתפיה, ומלווה את התפתחותו של הילד עד הפיכתו לאזרח פעיל, מעורב ותורם לחברה.

לעמותה 67 מרכזי מצוינות בפריסה ארצית, ועד היום נהנו מפעילותה כ- 10,000 מוטבים בתל-אביב-יפו לבדה, וקרוב ל-80,000 מוטבים בישראל. בימים אלה שולה פועלת בכל כוחה להקמת מיזם לאומי לחיזוק חוסנה הכלכלי-חברתי של ישראל, אשר יוכל להבטיח את עתידו של כל ילד וצעיר מוכשר בפריפריה. המיזם פועל במודל של Collective Impact, הבונה שותפויות בין הממשלה בהובלת משרד החינוך, המגזר העסקי ותעשיית ההיי-טק, גופים פילנתרופיים, ועמותות 'חינוך לפסגות' - בתור גוף ידע מקצועי, וניסיון בן 22 שנים ותוצאות מוכחות.

תרומתה של ד"ר שולה רקנאטי לחברה הישראלית ולתל-אביב-יפו היא עצומה ומשמעותית, והיא ממשיכה למנף את ההישגים המרשימים של העשייה של 'חינוך לפסגות', כדי לחולל שינוי, אשר יבנה את ההון האנושי של החברה בישראל ויצעיד אותה קדימה.

תל אביב העיר שחרתה על דגלה את ערכי החינוך והשוויון - גאה, צמחה בה יזמית ופעילה חברתית כד"ר שולה רקנאטי.

חינוך למצוינות, הומניות, ליברליות, צדק, חמלה, ותיקון עולם - ערכים אלה משמשים השראה וכוח מניע לפעילותה של ד"ר שולה רקנאטי.

ד"ר שולה רקנאטי נולדה בתל-אביב בשנת 1951 ומתגוררת בה עד היום. למדה בבית הספר "הכרמל" (היום גבריאל), ובתיכון חדש, והייתה פעילה ומדריכה בתנועת הצופים.

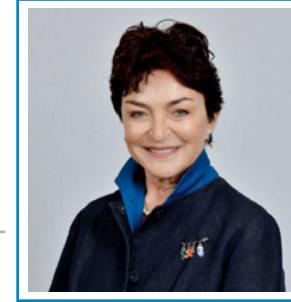
לשולה תואר ראשון בפסיכולוגיה וחינוך באוניברסיטה העברית, תואר שני בפסיכולוגיה קלינית באוניברסיטת תל-אביב, ותואר Ph.D בפסיכולוגיה חברתית-אידגונית מאוניברסיטת קולומביה שבניו-יורק, ובה סיימה את הדוקטורט בשנת 1982.

שולה החלה לשמש פסיכולוגית קלינית במרכז הרפואי שיבא שבתל השומר, הייתה יועצת ארגונית בכירה ב- CITYBANK שבניו-יורק, ועם שובה ארצה עסקה בייעוץ ארגוני-עסקי והשתלבה ביוזמות שונות בתחום ההיי-טק.

ביקור במיזם חברתי - שבו פגשה קבוצת ילדים סקרנים שקועים בלמידה וביצירה בשכונת תל כביר בדרום תל-אביב-יפו, הפך לרגע מכונן בעבורה, בכך שעימת אותה עם חומרת הפערים החברתיים בישראל. מפגש זה דחף אותה לכיוון של אקטיביזם חברתי והעניק לה השראה - להפוך את החתירה למוביליות חברתית ולצמצום פערים באמצעות חינוך למפעל חייה.

החלום של ד"ר שולה רקנאטי ושל 'חינוך לפסגות' נוצר מתוך אמונה, כי זו חובתנו המוסרית והלאומית - לאפשר לכל ילד להגשים את עצמו, להתפתח לאדם שהוא שואף ויכול להיות. החזון הזה הפך לשליחות אישית שלה, ובהמשך, גם לחזונה של עמותת 'חינוך לפסגות'.

שולה מכהנת בתור יו"ר אקטיבית בעמותת 'חינוך לפסגות'

השופטת (בדימוס) סביונה רוטלוי

הנחרצת על זכויות אדם, ובמיוחד זכויותיהם וייצוגם המשפטי של קטינים, נשים, נפגעי עברה ופגועי נפש. פסיקוטיה בנושאים אלה חוללו שינויים מפליגים בעולם המשפט הישראלי. בזכות הבולטות והמומחיות שפיתחה, מונתה לעמוד בראש הוועדה הממשלתית ליישום בחקיקה של אמנת זכויות הילד של האו"ם. המלצות הוועדה הניבו כמה וכמה חוקים ומשפחות עד היום תשתית רעיונית לזכויות ילדים. בין השאר, יזמה רוטלוי השתלמויות לשופטים על אלימות כלפי נשים, התעללות בילדים וזכויות ילדים. היא גם הקימה את הסניף הישראלי של ארגון השופטות הבינלאומי, את על"ם - עמותה לנוער בסיכון, והייתה ממקימות תנועת "נשים עושות שלום". לפני פרישתה הייתה סגנית נשיא בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו.

סביונה רוטלוי זכתה בהכרה בפועלה, בין השאר, בקבלת תואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת תל אביב, תארים לשם כבוד מהמכללה לניהול וממכללת שערי משפט, אות תנועת אומ"ץ, ואות יקירת לשכת עורכי הדין.

היא מנהיגה פורצת דרך, אשר שינתה סדרי עולם בתחומי המשפט, החינוך והרווחה ובכך סייעה להפוך את החיים בתל-אביב-יפו ובכל מדינת ישראל לטובים ולהוגנים יותר. היא אם לשני בנים ושלושה נכדים, כולם תושבי העיר.

סביונה רוטלוי, שופטת בית המשפט המחוזי בדימוס, נולדה ברמת גן ב-1941. כבר בגיל צעיר בלטה בתור מנהיגה, הייתה פעילה במועצת התלמידים בתיכון "אהל שם", ונשלחה מטעם תנועת הצופים לגימבורי בבריטניה.

את שירותה בצבא עשתה ביחידת דובר צה"ל, ועם שחרורה החלה ללמוד משפטים וקרימינולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים. את התמחותה עשתה בפרקליטות מחוז ירושלים.

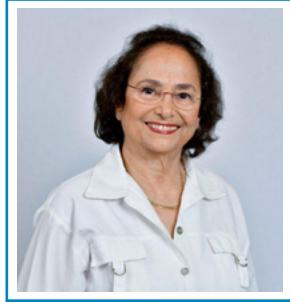
בתום לימודיה נסעה לארה"ב והשתלמה במשפט פלילי באוניברסיטת הרווארד.

בשנת 1978 הגשימה רוטלוי את חלום חייה ומונתה לשופטת בבית המשפט לנוער.

ב-15 שנותיה בתור שופטת בבית המשפט לנוער, נחשבה רוטלוי לפורצת דרך, ועיצבה מחדש את תפיסת המשפט כלפי ילדים ונוער, הציבה את הילד במרכז, בעל זכויות עצמאיות, ולא רק כספיח של הוריו.

במסגרת עבודתה בבית המשפט, זיהתה את המחסור בכוח אדם ביחידת פקידות הסעד לחוק הנוער בתל אביב - יפו, ופנתה בנושא לראש העירייה, שלמה להט. כתוצאה מכך יחידה זו הורחבה ועבודתה שופרה.

ב-1993 מונתה לשופטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב, ושם עסקה בדיני משפחה ובמשפט פלילי ובלטה בעמידתה

עו"ד דפנה בוסתן

בתור יועצת משפטית טיפלה במקרים קשים של מסורבות גט, ייצגה נשים רבות נפגעות עברה, סייעה למשפחות של נשים שנרצחו על ידי בני זוגן ועם רונית לב ארי יחד שינתה את אופן הטיפול באלימות במשפחה מתוך שימת דגש על אבחון מסוכנות.

בתפקיד מנהלת המחלקה המשפטית בנעמת הייתה שותפה ליוזמות חקיקה רבות והבולטת שבהן הייתה ניסוח החוק למניעת הטרדה מאיימת.

בכהונתה במועצת עיריית תל-אביב-יפו הייתה שותפה עם רונית לב ארי בהקמת המרכז העירוני לטיפול באלימות במשפחה, שכלל גם מקלט לנשים מוכות ולילדיהן. כמו כן הוא שימש מוקד של ידע להדרכה לשוטרים, לעובדות סוציאליות, לשופטים ולכל העוסקים בתחום.

היא כיהנה בוועדת המכרזים המצומצמת של העירייה והייתה שותפה לבחירת שלושת מגדלי עזריאלי, שנהפכו לאחד מסמלי העיר.

בשנים האחרונות הובילה פרויקט בנייה גדול של התחדשות עירונית המסתיים בימים אלה ברח' רקנאטי ברמת אביב ג'. דפנה בוסתן אוהבת את תל-אביב-יפו ומאמינה, שהיא תמשיך לשמש סמל של חופש, סובלנות והגנה על זכויות הפרט.

דפנה בוסתן, עורכת דין, פעילה למען זכויות הנשים ובעבר חברה במועצת עיריית תל-אביב-יפו, נולדה בשנת 1950 בקיפה. למדה בבית הספר הריאלי בחיפה והייתה פעילה במועצת התלמידים העירונית.

בתקופה מלחמת ההתשה שירתה בגדוד שריון בסיני. בתום שירותה בצבא נישאה לבעלה צוק בוסתן, שהיה שנים רבות קצין קבע בשריון (אלי"מ בדימוס). לזוג שלושה ילדים: אורי, יובל ותמר וארבעה נכדים.

בני הזוג היו בין התושבים הראשונים בשכונת רמת אביב ג' ובמשך שנים ארוכות עמדה דפנה בראש ועד השכונה. במסגרת זאת הובילה בהצלחה את המאבק למניעת ההקמה של בית עלמין בגבולה הצפוני של השכונה ויזמה פעילות קהילתית רבה.

למדה משפטים בשנת 1972 באוניברסיטת תל-אביב. התמחתה במשפט פלילי בבית המשפט המחוזי ובפרקליטות מחוז המרכז והוסמכה לעורכת דין בשנת 1979.

במשך 29 שנים הייתה יועצת משפטית בנעמת ובהן 13 שנים - מנהלת המחלקה המשפטית. בתפקידה הייתה שותפה למאבקים ציבוריים רבים, הנוגעים לקידום מעמד האישה במשפחה, בעבודה ובמרחב הציבורי.

פרופ' אורית איכילוב

הוזמנה להרצות במוסדות אקדמיים חשובים ברחבי העולם, השתתפה בכינוסים בין-לאומיים רבים ופרסמה תשעה ספרים.

כפועל יוצא ממחקריה בתחום החינוך לדמוקרטיה, החלה לחקור גם את הפרטת החינוך הציבורי.

פרופ' אורית איכילוב עסקה בפעילות ציבורית ענפה. בשנים 1993-1998 הייתה חברת במועצת עיריית

תל-אביב-יפו. במהלך כהונתה ניהלה מאבק נגד פתיחת אזורי הרישום בעיר וטענה, כי המהלך הזה יגביר את הקיטוב בין בתי הספר בצפון העיר לדרומה. היא נאבקה בבתי הספר הייחודיים בעיר, שבניגוד להנחיות משרד החינוך, עשו קבלה סלקטיבית במעבר מגן הילדים לכיתה א'. במאבקה הציבוריים נתמכה על ידי עמותת "יחד", שקיימה ושאליה הצטרפו אנשי רוח ואישי ציבור וחינוך רבים.

פרופ' אורית איכילוב הייתה חברה במליאה של ועדת הוטליי שעסקה בזכויות הילד ועמדה בראש ועדת המשנה לחינוך. הדו"ח שהגישה בתור ראש הוועדה כלל שתי הצעות חוק, המעגנות באופן מיטבי את זכויות התלמיד ואת הזכות לחינוך כלשונון באמנת זכויות הילד.

מאפריל 2011 הייתה חברה בוועד המנהל של המועצה הלאומית לשלום הילד.

פרופ' אורית איכילוב, היא אשת חינוך בעלת שם עולמי, שעשתה רבות למען קידום החינוך והשוויון בתל-אביב-יפו ולחיזוק ערכי הדמוקרטיה, החשובים כל כך לכל תושבי העיר.

אורית איכילוב, סוציולוגית, פרופ' אקדמית וחברת מועצת עיריית תל-אביב-יפו לשעבר, נולדה ברמת גן בשנת 1941. בית הוריה שימש בית ועד לסופרים ולמשוררים והיא צמחה על ברכי העברית הרהוטה.

למדה בגימנסיה אהל שם, הוסמכה להוראה בסמינר לוינסקי וסיימה את שירותה בצבא בהצטיינות. למדה לתואר ראשון סוציולוגיה ומדע המדינה באוניברסיטה העברית, ואת לימודיה לתואר שני ושלישי בסוציולוגיה עשתה באוניברסיטת ניו-יורק.

בשנת 1974 הצטרפה לסגל בית-הספר לחינוך בתור מרצה וחוקרת. כמו כן מילאה תפקידים שונים באוניברסיטה ובבית הספר לחינוך. כיהנה בתור ראש החוג למדעי החינוך, עמדה בראש הוועדה לתלמידי מחקר ונבחרה לייצג את אוניברסיטת תל-אביב בוועדת הלסינקי.

פעילותה האקדמית של אורית איכילוב מתמקדת בתחומי החינוך לאזרחות ולדמוקרטיה והחקרות הפוליטי ובחקר מדיניות החינוך.

פעילותה האקדמית נפרסה גם למוסדות אקדמיים בין-לאומיים. היא נבחרה לסגן נשיא האגודה הבין-לאומית לפסיכולוגיה פוליטית, זכתה במלגה במכון המחקר Woodrow Wilson International Center for Scholars בווינגטון די. סי, והייתה מדענית אורחת באוניברסיטת אוקספורד שבאנגליה.

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתריאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול לוי, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סידה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטיין, יוסף זריצקי, טוב חבוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קזנצ'י, לוי קיפניס, רפאל קלצ'קין, חיים רזילי, ציונה תגר

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודוויץ, בנימין אפרתי, אברהם ברודס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי [מקס] קנת, משה רוזנברג, חיקל רמות

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף [מיל] מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעדי, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופי ארוין רבאו, שושנה רסקין

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמן, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאלי, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ מרסל ינקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופ' ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב ו' שליצר

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישנסקי, אליעזר סרוקה, ג'ורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי [רוזנצוויג], אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חודגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקור), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ה-1985

מיה ארבטובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה אה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצ'יק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דנברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאב ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חגואל, אורי תפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזול, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידביגה שיינבאום

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ספירו דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולדין, דוד יוטן, יהודה (זיק) יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרו, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי נר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מודסטה ברנק, ורני צבגרמן-מונש, סטפן רציינסקי

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גיניה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשנ"א-1991

ידיב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לוניה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגצ'וב, הדסה קלצ'קין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורביין, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברוש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ' נס, צבי נתנזון, אברהם סגל, הרב יוסף צובירי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אלי"מ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל.) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי צ'צ'יק, יחיאל קדישאי, רו"ח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיד

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (גירי) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוי, ישראל ליבאי, קלרה מעיין, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשרוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, גיולי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אה סורביץ, שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ, דוד רימון, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ירקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ, פרופ' יעקב רותם

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוף, אליעזר ויצמן, פנינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-גורג' חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופ' חיים הלל פריד, אליעזר קלונסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופ' צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופ' מכס שטרייפלר, שרה שטרן, דוד שיף, אידנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ב-2002

מרים (מדי) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנר, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פז, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ג-2003

יהודה בילו, יצחק בן-בשט, פרופ' יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי (מוטי) הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כובוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לוינתן, אליעזר צור, פרופ' ברכה רמות

תשס"ד-2004

פרופ' צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוף, פרופ' ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבתאי טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ.ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצר, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, חסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ', שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמלין, מרים זהר גלבולום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפיידר

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע (ישיע) גלזר, עוזיאלה (בוכמן) הימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברונו לנדסברג, שלמה מדמון, פרופ' אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיד

ChameleonsEye-Shutterstock

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוראל, מאיר זהבי, אהובה טלמוד, אורי לוי, שלמה נקדימון, יורם קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשס"ט-2009

נוזהה אבולעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שא, פרופ' רות בן-ישראל, פנחס ברזיאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עו"ד מרדכי וירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופ' נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיר, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"א-2011

תמר אבידר, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופ' אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופ' שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עו"ד רות סלפטר

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראלי, לאה כהן-מוצרי, פרופ' ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופ' אדרי' דן איתן, יעקב (יענקליה) בודו, אהרון בוצר, פרופ' רבקה ברקאי גולן, אלי יהב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, ד"ר מאיר ששון

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדרי' סימונה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקר, שרה ז"ק, ד"ר משה טיומקין, יששכר כהן, ד"ר אריה לבנון, מאיר מזוס, עו"ד שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"ה-2015

עו"ד חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימן, נחמה בסוק, פרופ' אביבה דורון, נורית הירש, עו"ד טליה לבני, רות סירקיס, מדלן סחליה-עזאר, דינה קזדן, פרופ' רנה שפירא

תשע"ו-2016

אורי אבנרי, אורי אפק, נגה בכר, השופטת בדימוס הדסה בן עתו, אילנה גור, פרופ' יוסף גורני, מאירה דרורי, פרופ' מינה וסטמן, חיים טופול, ד"ר ברוך לוי, חיה שמיר, הרצל שלם, אברהם פורז, יאיר רוטלוי

תשע"ז-2017

פנחס (פיני) בן שחר, סועאד גזבראן, ישראל גוריון, יהודית הירשברג, צביה טוויק ביבי, יוסף לוי (דקלון), אנט סלין, אורי עופר, תהילה עופר, פרגי פרי, פרופ' שולמית קרייטלר, מרק רוסנובסקי, מאיר ברימן, ברוך גולדפינגר

תשע"ח-2018

פרופ' עוזי אבן, שלמה ברזילי, אילן דר, זמירה יקותיאל, מיכאל (מיקי) ירושלמי, מנשה לב-רון, כוכבה מתתיהו, חיים סאמט, יורם פטרושקה, טליה פלדמן, נורית שני, ד"ר צפורה שפירא, פרופ' ישראל (איזי) בורוביץ, אביגדור קהלני

תשע"ט-2019

אלכס אנסקי, אילי גורליצקי, מלי הראל, ד"ר יוסי ורדי, אפרת טילמה, פנינה כהן, פרופ' שלמה לניאדו, רות פינקלקראוט, זלמן שובל, יעקב שרת, שמואל גפן, שמוליק מזרחי

תש"ף-2020

ד"ר עמירה אבישי, גברי בנאי, יונתן דנילוביץ, יהודה המאירי, תקוה וינשטוק לוריא, ברטה ימפולסקי והלל מרקמן, שייקה לוי, ד"ר דניאל (דן) מירקין, נאהדה סכיס, עויד מיכאל קליינר, דוד קאפח, פרופ' ארדון רובינשטיין נח רזניק, זהבה שילון, רנה שינפלד

תשפ"א-2021

זהבה אקנין, ידידה בר צבי, תמי גורדון, אדיבה גפן פרופ' דני זיפר, שפיריה זכאי, כרם - יה פדן, משה פת צדי צרפתי, רוני קליימן, דני קרוון, מאיר שרעבי אלי שחר, זאב רפואה

תשפ"ב-2022

ישראל גרבינסקי, עויד צבי יפה, עויד עקיבא נוף, יהושע סובול, אילנה עדני, מיכאל עקילוב, גילה פינקלשטיין, חנה קליין, חנא רנתסי ז"ל, בת שבע שטראוכלר, שושיק שני לביא, נועה שריר, עויד דביר כצמן, פרופ' זהר שביט

ניא יחיאלי